Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 6. Den 15. December 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Falske og bedrageriske Aander.

(Fra Deseret News.)

Oversat af Alexander Weihe.

Tro ikke enhver Aand, men prøv Aanderne, probeer dem, og lær om de er Gud lige, og, hvis saa er, annam disse Aander, men, hvis ikke, forkast dem; thi hvadsomhelst der ikke er af Gud, er ondt. Det er ingen usædvanlig Ting for en falsk Aand at tiltage sig et mere roesværdigt Udseende, naar den tilfældigen observeres, end en sand Aand vilde have ved den samme Leilighed; det var saaledes tidligere, det er saaledes nu.

Vi paamindedes kraftigen om disse Sandheder, da en Søster fornylig bemærkede i en Samtale: "Hvilken en ønskelig Ting det vilde være, dersom Klarseernes og Mesmerisernes Skrifter var sande angaaende Aandeverdenen, thi da vilde alle frelses." Ja, sagde vi, netop lige saa ønskelig en Ting vilde det nu være, som det var i Evighedens Raadsforsamlinger, dengang Faderen gjorde Forslag angaaende Menneskets Frelse, naar han syndede paa Jorden; Jesus tilbød sig at igjenløse enhver, som vilde omvende sig og holde en celestial Lov; Lucifer, en yngre Broder, tilbød sig at frelse Alle, Faderen antog Jesu Tilbud, og forkastede Lucifers; og dog, Lucifers Forslag syntes saa roesværdigt, saa meget mere liberalt, ædelt, velvilligt, og godhjertigt, at en Trediedeel af Guds Sønner troede det og stillede sig under Lucifers Fane.

Det var hvad der gjorde Splid i Himlen, og Krig paafulgte; Lucifer med en Trediedeel af Himlens Aander, hvilke han drog omkring sig ved hans Sofisteri og falske Philantropi eller Kjerlighed, erklærede Krig imod Jesum og de to Trediedele, der forenede sig omkring hans Fane for at haandhæve Sandheden; og de fegtede indtil Lucifer og hans Efterfølgere var overvundne og kastede ud af Himlen ned paa Jorden, og blev forbandede med denne Forbandelse, at de skulde ikke faae Legemer paa Jorden, som de to Trediedele, der bibeholdt deres Integritet og fegtede tro ved Jesu Side.

Denne Forbandelse kom ved at indsuge og udøve en falsk Aand, en medlidende Aand, en Aand, som vil have Medlidenhed med Elendighed eller Straf, naar Elendighed er rettelig forskyldt til Straf. Lucifer fik hans Efterfølgere til at tro, at han var et langt mere ømhjertet og barmhjertigt Væsen end Jesus, og tog alle med sig, som han kunde faae til at sympathisere med de Elendigheder,

der maa følge Menneskets vederstyggelige Forbrydelser paa Jorden, og uagtet alt dette forventede de at blive salig alligevel; de var saa gode, saa hellige, og saa velvillige, at de ikke kunde tænke anderledes.

Der er Mængder af netop saadanne velvillige Sjæle paa Jorden nutildags. Man kan gjerne lyve, stjæle, sværge, drikke sig fuld, øve Utugt, dernæst udgyde uskyldigt Blod, for hvilket der er ingen Tilgivelse i denne ei heller i den tilkommende Verden, og for hvilket saa god en Mand som Kong David, "en Mand efter Guds eget Hjerte," blev nedstødt til Helvede, og vil forblive der indtil han har betalt den sidste Hvid; og dog er der Mennesker i Overflødighed paa Jorden, der er besat af den samme hellige Velvillighed, som deres Fader Lucifer, som vil bede over dem, formane dem til Omvendelse, ansøge Regjeringen om at tilgive dem, og gjøre alt hvad der staaer i deres Magt til at frelse dem fra den Straf, der er bestemt ved Himlens Love; de er saa medlidende, har saa megen godhjertet Følelse, saa fulde af christelig Velvillighed, uinteresseret Velvillighed, de vilde frelse Spizbuberne fra Straf om muligt; de kan ikke taale at lade deres stakkels Medskabninger lide saa meget, det er altfor slemt. Saadan Opførsel er den uinteresserede Velvillie, hvoraf Verden er saa fuld og praler saa meget.

Men hvad er Himlens Velvillighed, de hellige Personers Medfølelse i saadanne Materier? Ned til Helvede, hvor David gik; ned til Helvede, I Mordere, I, hvis Synder ikke kan tilgives; I har taget Blodet af eders Medmennesker, og I kan ikke gjengive det; derfor tud I kun, thi en hed Grumhed er over eder, og han, som sidder i Himlene, vil lee ad eders Elendighed, og spotte, naar eders Frygt kommer. Eders Nedbrydelse kommer ligesom Hvirvelvinden, og ingen Magt kan standse den.

Heri er Guds Velvillighed lagt for Dagen; naar der er intet mere Haab om et Menneske, istedetfor at beholde ham midt iblandt Menneskens Børn, til at begaae videre Udaad og forstyrre hans Riges Fred, støder han ham ned til hans eget Sted, til at tude og jamre sig, og arbeide sig igjennem til den sidste Milepæl; medens Baals Præsters uinteresserede Velvillighed vilde bede ham ind i Himlen, trods Himlens Decreter, med alle hans utilgivelige Synder paa hans Hoved, dersom de havde Magt dertil.

De er saa fulde af Medlidenhed, "kjere Gud, søde Gud," de vilde have alle Mennesker frelst; ligesom den Søster, der havde læst Clairvoyance indtil hun havde næsten glemt hendes Gud, og haabede at den mesmeriske Aande-Verden var sand, eller som Lucifers Tilhængere, som tabte deres egen Saliggjørelse ved at udøve en falsk medlidende Aand; og saaledes vil det være med alle, som forsager den levende Gud, og opreiser Guder af deres egne Indbildninger, og huser falske Aander.

Falske Aander er mere subtile, og mere smitsomme end Smaakopperne, deres Tal og deres Virknings Forskjellighed kan Mennesket ikke tælle; og det første Dieblik de Hellige forlader Dydens Sti, det samme Dieblik er de underkastede Indflydelsen af onde, falske Aander, hvilke, naar de engang har taget Sjælen i Besiddelse, er vanskelige, om ikke umulige, at faae bort igjen, for den Person, som saaledes annammer dem, uden Assistance fra dem, der har mere Viisdom. De onde Aanders store Diemed er, at faae Legemer, og den eneste Leilighed de har er at berøve en Sjæl Herrens Aand, den evige Sandheds Lys, og tage Besiddelse

af det saaledes ubesatte Legeme; og naar det saaledes eengang er i deres Besiddelse, kan det sandfærdig siges, der er et Legeme besat af Djævelen.

Jesus, og hans Disciple i forskjellige Tidsaldre, har befalet de urene og ugudelige Aander at fare ud af dem, som de havde besat, og de har faret ud; men der er de Aander, som det ikke er let at berøve deres Besiddelse, og uddrives alene ved Bøn og Faste. Og atter, der er de Aander, som vil neppe fare ud paa nogen Maade, undtagen det er med deres Villie, som huser dem. Og af hvilken Klasse er de? De er indbudne Aander. Indbudne Aander? Ja; mange Aander passe deres Snit til at trænge dem ind i en Person, naar og hvor de ikke ønskes, og saadanne udkastes meget lettere end de, der er indbudne Gjæster.

For Exempel, en Person ønsker, for nogen virkelig eller formodet Forurettelse eller Forsømmelse af en Ven, at gjengjelde, at hevne, og naturligviis aabner Veien, og indbyder Skinsygens Aand at tage Besiddelse; og det Øieblik Skinsygen træder ind i Brystet, der er et fuldkomment Helvede af Glæde. Ingen Plan, som Helvede selv kan optænke til at pine, forvirre, hærje, forstyrre, plage eller krænke Vens, Hustrues eller Mands Fred, lades uberørt eller uforsøgt; og ved den Tid er det samme Bryst aabent for alle de onde Aander fra Pandæmonium — alle har fri Adgang, og, hvilken en Herligheds-Verden der da boer!

Og hvorledes skal den skinsyge Aand bortskaffes? Ved Haand-paalæggelse? Gud fri os fra saadan en Handling i saadant et Tilfælde. Hvorfor? Den Aand var indbudt til at opslaae sin Bolig der, og naar den Aand bydes velkommen af den Person, hvilken Ret har vi da til at berøve den sin Besiddelse? Dette vilde være at indskrænke det Individs Handlefrihed, som indbød Aanden, naar Nogen vilde paatage sig at drive den Aand bort, uden Personens Tilladelse; og vi vil helst Alle skulde handle i deres egen Handlefrihed og Ansvarlighed, og da er de i en tilregnelig Tilstand.

Andre Aander, ikke særdeles indbudne eller begjerede, vinder let Adgang til dem, der er skjødesløse, uagtsomme, og altfor ligegyldige til Guds Riges Skikke, Ordinanzer og Pligter; som forsømmer Bønnen, at komme tilsammen, og at gjøre mod Andre, som de vilde man skulde gjøre mod dem; og fra disse Aander opstaaer Trætte, Kiv, onde Tanker, Bagtalelse, ond Mistanke, Forstyrrelse, Hevn, Rettergang og en Skare af saadanne forvirrende Besværligheder, Nok til at forstyrre en Nation; men det Menneske, som er sin Gud lydig i alle Ting — som kjender ingen Villie af sin egen, men blot at gjøre sin himmelske Faders Villie, er fri for disse Aander; Djævlen har ingen Magt over det Menneske, thi det imodstaaer ham, og de onde Aander nødes til at flygte ved hans Revselse.

Somme vil maaskee spørge, „hvorledes skal jeg kjende, naar jeg paavirkes af en falsk Aand?“ Der er mange Nøgler ved hvilke Kundskabens Dør oplukkes for de Hellige, med Hensyn til Aander, saavelsom andre Ting henhørende til Riget; men een kan være tilstrækkelig for nærværende Tid, thi vi har ikke havt til Hensigt ved denne korte Notice at udbrede os over hele, eller nogen betydelig Deel af den Grund, som Subjektet indbefatter.

Himlens Aand er en Freds-, Glædes-, Trøstes-, Husvalelses-, og Kundskabs-Aand til dens Besidder; og alle Hellige, som har nydt af denne Aand, (og alle Hellige har mere eller mindre nydt af den), kan kjende, naar denne fredelige Aand boende i dem bliver forstyrret, at der er Nogen-

ting forkeert, at nogen falsk Aand lusker sig om dem, søgende Leilighed til at komme ind; og dersom de vil modstaa det første Anfald paa deres Følelser, og befale Satan i Jesu Navn at vige bort, da vil Fred øieblikkelig gjengives deres Sjæl.

Det er ikke Andres vrange Gjerninger, der forstyrrer den Fred inden i os, som Verden hverken kan give eller bortage; det er vore egne Vrangheder, der foraarsager hiin fredelige Aand at forlade os; og Gud give at denne Sandhed var uudslettelig indtrykt paa enhver Helligs Hjerte og Hu, det er eders egne Vrangheder eller onde Aander, der forstyrrer eders Fred, og ikke eders Vens eller Næstes Vrangheder. Kjender, alle I Hellige, dersom Himlens Fred og en Forsmag paa den celestiale Verdens Velsignelser er ikke bestandigen med eder, da er der Nogenting vrang indenfor, nogen styg Aand har faaet Plads i eder, og jo hurtigere I berøver den dens Besiddelse, desto bedre.

Udfør dette Princip, og hvad vil være Resultatet? Enhver Hellig vil leve ved sin Troesbekjendelse, og „passe sin egen Forretning." Enhver kjer Hustru vil see med et nidkjert Øie til hendes kjere Mands Lyksalighed og Velfærd, og dersom hun fristes til at tænke, at han bær sig forkeert ad, da vil hun sige, vig bag mig, Satan, det angaaer ikke mig, jeg vil gjøre ret, det er nok for mig, og ieg skal have Fred i min Sjæl. Og saaledes vedblive at gjøre, indtil han har baaret sig saa galt ad, at Overbærenhed er ikke længer en Dyd, dernæst giv ham en Skilsmisse og gjør bedre om Du kan; men medens Du lever med ham, lev i Fred og hold Skinsyge udendøre; dersom Du ikke gjør det, vil Du altid have Helvede indenfor, og Djævle nok til at holde det vedlige. Det Øieblik Du troer, at Din Mand er forkeert, det Øieblik er Du elendig, og Elendighed er et ligefrem Beviis paa, at Du er forkeert; thi den forstyrrer Din Fred.

Skinsyge Mænd er fuldt saa slemme, og lidt mindre til at undskylde (om der kan være nogen Undskyldning) end skinsyge Koner. Mænd, dersom Eders Hustruer bær sig forkeert ad, lær dem bedre, dersom de er villige til at lære, og dersom de ikke er det, da fjerner eder fra dem, indtil de bliver villige, og lad intet Kjævleri være imellem eder. I behøver ikke at fortrædige eders Sjæl, fordi eders kjere Hustru bær sig forkeert ad. Lad ikke Djævelen forstyrre eders Fred og foraarsage den Hellig-Aand at forlade eder, fordi eders Hustru har givet efter for en daarlig Aand. Viis eder selv som Guds-Mænd, hav Fred med eder selv, bed for hende, og naar hun er bleven revset af Djævelen længe nok, saa vil hun blive træt af ham, forlade ham og vende tilbage til eder.

Somme Mænd er saa uhyre store, fordi de er Hovedet, at Konen har intet Rum i Huset; dersom hun tænker, tænker hun forkeert; dersom hun taler, taler hun forkeert; dersom hun handler, handler hun forkeert; hun kan ikke gjøre noget tilpas, om det gjaldt hendes Liv; hun gjøre hvad hun vil, ligemeget, hun vil lige saa let kunne faae et Drefigen som nogen anden Ting, og lidt mere til; og dersom hun skulde bede om Tilgivelse, vilde hun faae denne Trøst fra hendes kjere Herre, „ja, og Du vil gjøre det samme igjen næste Minut." Hvorfor alt dette? Fordi den kjere Mand, Husets store Herre, har faaet saa mange Djævle i sig, de gjøre ham saa tyk, at der er ikke Plads for Nogen ellers i det Huus.

De Ting, om hvilke vi taler, er kun altfor sædvanlige iblandt Christenhedens

Nationer, og altfor meget deraf har der været iblandt de Hellige; men det er Tid for de Hellige at standse saadanne Ting. Mænd, elsker og opmuntrer eders Hustruer, som I burde; giv dem deres Plads; deres Rettighed, deres Myndighed, at de kan handle efter deres fri Villie, ligesom I selv; og lad af fra eders Fortrædelighed, og Grynten, og Kjævlen med dem, dersom I nogensinde har gjort eder skyldig i saadant. En Mand maa lige saa vel kjævle med sig selv, som at kjævle med sin Hustru, for de er Eet.

Dersom der er eet eneste saadant Tilfælde iblandt de Hellige, vil vi vove at skrive en Recept. Hvad! er De Doktor? Vi gjør ingen saadan Paastand, men man maa gjerne sige, at vi er. Lad den Mand, som ønsker at ligge i Kjævleri med sin Hustru, gaa til en eller anden dyb Fjeldkløft, hvor ingen menneskelig Røst nogensinde er hørt eller Fod har traadt, kaste Klæderne af og fegte til han er træt af det, derefter komme hjem og satte sig.

Lad den Kone, som ønsker at yppe Kjævleri med hendes Mand, trække sig tilbage til et mørkt Værelse eller Kjelder, hvor der er intet uden de bare Vægge og total Mørke, og der fegte, indtil hun er træt af at fegte, da vende tilbage til sin Familie og satte sig; og naar Mand og Hustru er kommet til Ende med deres Fegtninger, vilde hver især være villig til at erkjende, at de har havt saa mange Djævle i dem som Maria Magdalene, ellers vilde de ikke have været saadanne Daarer som at fegte mod sig selv og udsætte sig for saadan Fare: og hvis ikke det hjælper, vil vi skrive en anden Recept gratis.

Polygami,

er det overeensstemmende med Biblen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog hos Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Et Brev fra Ældste John Jaques til Hr. I—G—).

(Fortsat fra Pag. 80).

Det tredie og fjerde Vers af samme Capitel siger, at Salomon „havde syv hundrede Hustruer af fyrstelig Rang og tre hundrede Medhustruer, og hans Hustruer bøiede hans Hjerte. Og den Tid Salomon blev gammel, bøiede hans Hustruer hans Hjerte efter fremmede Guder,“ osv. Da de Høitstaaende saaledes havde sat Exemplet for Nationen, er det intet Under, at Massen af Folket fordærvede sig selv, indtil Herren, i Zedekias' Regjeringstid, sendte Profeter til Jerusalem, til at forkynde at Staden skulde ødelægges og Folket bortføres fangne til Babylon, medmindre de omvendte sig. Mormons Bog, Side 2.

I denne kritiske Periode aabenbaredes Herren til Lehi, og befalede ham at forlade Jerusalem og reise til et andet Land, nemlig Amerikas Fastland. Da Herren saae, at den jødiske Nation havde misbrugt dette Princip i saadan en Udstrækning, og han ikke var villig til at de samme Fordærvelser og Vederstyggeligheder skulde faae Overhaand i det Land, som nu kaldes Amerika, synes det at han gav Lehi denne Befaling, at han og hans mandlige Afkom skulde hver have ikkun een Hustru. Og det viser sig ogsaa, at mange af Folket agtede ikke dette Bud, men tog mange Hustruer og Medhustruer, og bedrev Horeri tillige; thi Profeten

Jacob tiltalede Nefiterne som følger: "Thi see, Jeg Herren, har seet mit Folks Døttres Sorg og hørt deres Klage i Jerusalems Land, ja i alle mit Folks Lande, over deres Mænds Ugudelighed og Vederstyggeligheder. Og Jeg vil ikke tillade, siger den Herre Zebaoth, at dette Folks skjønne Døttres Skrig, som Jeg har ført ud af Jerusalems Land, skal komme op til mig imod Mændene af mit Folk, siger den Herre Zebaoth; thi de skal ikke forlede mit Folks Døttre og tage dem fangne formedelst deres Ømhed, uden Jeg skal hjemsøge dem med en svar Forbandelse, ja endog til Ødelæggelse; thi de skal ikke bedrive Hoer som de i gamle Dage, siger den Herre Zebaoth. Og nu see, mine Brødre, I vide, at disse Befalinger blev givne til vor Fader Lehi, hvorfor I har kjendt dem før, og I er komne til stor Fordømmelse; thi I har gjort disse Ting, som I ikke burde have gjort. See, I har gjort større Misgjerninger end Lamaniterne, vore Brødre. I har sønderknust eders ømme Hustruers Hjerter og tabt eders Børns Tillid formedelst eders slette Exempler, som I har givet dem; og deres Hjerters dybe Sukke stiger op til Gud imod eder. — — — Og Tiden kommer snarligen, da de, medmindre I omvender eder, skal besidde eders Arve-Land, og den Herre Gud vil udføre de Retfærdige fra midt iblandt eder. See, Lamaniterne, eders Brødre, hvem I hader paa Grund af deres Ureenhed og de Forbandelser, der er komne paa deres Hud, er mere retfærdige end I; thi de har ikke forglemt Herrens Bud, som blev givet til vore Fædre, at de skulde have ikkun een Hustru, og af Medhustruer skulde de ingen have; og der skulde ikke begaaes Hoer iblandt dem. Og dette Bud agter de nu og holder; og fordi at de saaledes agter og holder dette Bud, vil den Herre Gud ikke udrydde dem, men vil være barmhjertig imod dem; og eengang skal de vorde et lyksaligt Folk." (M. B., Side 120—121).

Ikkedestomindre, dette Bud til Lehi, og hans Afkom var ikke ubetinget eller uigjenkaldeligt, thi ved Enden af Budet er de Ord: „Thi om Jeg vil opreise mig Sæd, siger den Herre Zebaoth, saa vil Jeg befale mit Folk, ellers skal de adlyde disse Ting." Indbegrebet og Beskandigheden af Sagen er dette: Det var ikke Gud nogen Vederstyggelighed at David og Salomon havde flere Hustruer end een, ifølge hans Lov — thi Herren gav selv David mange Hustruer — men det var ham en Vederstyggelighed, at de misbrugte den Frihed, som han gav dem, idet de tog Qvinder til Hustruer naar og hvorsomhelst det behagede dem, uden at raadspørge ham desangaaende. Og for at de samme Ting ikke skulde tage Overhaand paa det amerikanske Land, som de gjorde i Jerusalem, saa gav Herren et almindeligt Bud, at alt hans Folk paa det Land skulde have ikkun een Hustru hver, undtagen hvis han skulde ønske hastigen at opreise sig et Folk — da vilde han befale dem; ellers fordredes det af dem, at iagttage Eenkone-Systemet. Dette var en saare viis Foranstaltning; thi vi kan meget let indsee, at Lidelighed og Letfærdighed hos Hovedet af en Familie, vilde frembringe mangefold mere Elendighed, dersom samme Familie var af den polygamiske Orden, end om den var af den monogamiske, paa Grund af den større Betroelse og det større Antal af Manden undergivne Personer i en polygamisk Familie. I Mormons Bog læser vi om Mænd, som tog sig flere Hustruer, dog læser vi ikke, at Herren befalede nogen Mand at gjøre saaledes, uagtet han havde Magten. Men der findes intet videre i den Bog, end ikke tilsyneladende modsat

til det Princip, følgelig kan vi ikke komme til nogen anden Slutning, end at Polygami er fuldkommen overeensstemmende med Mormons Bog.

Det Skriftsted De henviser til i Lærdommens og Pagtens Bog, 109de Afdeling, § 4. lyder som følger: „Eftersom denne Kirke er bleven forekastet Horeries-Forbrydelse og Fleerkoneri, saa erklære vi, at vi troer, at en Mand skulde have een Hustru, og en Qvinde ikkun have een Mand, undtagen i Dødstilfælde, da den Levende har Frihed til at indlade sig paany i Ægteskab." I den 65de Afd., § 3, der er et Skriftsted, som ligner en Part af det ovenstaaende, med Undtagelse af disse, er Lærdommens og Pagtens Bog taus angaaende denne Gjenstand.

Nu, da Aabenbaringen om Polygamien er publiseret, kan jeg tænke mig at De er færdig at sige: Hvorfor var Polygami i denne Citation benævnet en Forbrydelse, og hvorfor agtede De det for en Forekastelse at man beskyldte Deres Menighed for Polygami? Polygami kaldes deri ikke en Forbrydelse — det læses: "Horeries-Forbrydelse og Fleerkoneri." Læg Mærke til, at Ordet „Forbrydelse" er ikke anbragt saaledes, at det kan høre til begge de andre Navneord. Det kan alene høre til eet, og det er Ordet „Horeri." Dersom der havde staaet: „Forbrydelserne: Horeri og „Fleerkoneri," da kunde De med Rette have sagt, at Polygami, eller Fleerkoneri, var betegnet som en Forbrydelse, men som Skriftstedet nu staaer, kan De ikke fornuftigviis sige det.

Hvad det angaaer, at Polygami benævnes en „Forekastelse" (ɔ: Forsmædelse) til denne Kirke, saa var den Benævnelse sand nok, da dette Sprog i Lærdommens og Pagtens Bog blev skrevet. Mormons Bog beretter, som jeg forhen har viist, at Herrens Folk skulde ikke have flere Hustruer end een, undtagen de modtog speciel Befaling fra ham anderledes. De Ældste i Kirkens første Barndom, troende Mormons Bog, praktiserede naturligviis Eenkone-Systemet, indtil dem befaledes at optage Polygamien. Næsten fra Kirkens Grundlæggelse af har dens Fiender erklæret, at Polygami praktiseredes af de Ældste; og idet Benævnelsen Polygami (eller Fleerkoneri) med Foragt blev anvendt paa Kirken, medens dens Medlemmer var Monogamister, blev det meget rigtig betragtet som intet mindre end en "Forekastelse" over den.

De spørger maaskee nu: Men læses der ikke, "at en Mand skulde have een Hustru, og en Qvinde ikkun een Mand?" Visnok læses det saalunde; men det er alene strengt imod Pebersvende, ligesom Pauli Undervisning til Timotheum og Titum om Embedsmænds Indsættelse. Det siges ligefrem, at "en Mand skulde have een Hustru," — der siges ikke at en Mand skulde ikke have mere end een Hustru, men der siges ligefrem, at en Qvinde skulde have ikkun een Mand. Aarsagen er let at begribe. Dersom en Qvinde havde mere end een Mand — som det er Tilfældet med nogle af Beboerne af Himmalaya-Regionerne, ogsaa af Malabar og Ceylon, som praktisere Polyandri (det at en Kone har flere Mænd) — da vilde Sæden blive blandet, og det er en Vederstyggelighed for Herren; men at en Mand har flere Hustruer end een, forøger hans Afkom, hvilket er ikke Vederstyggelighed for Herren; tværtimod det er Opfyldelsen af den første store Livs-Lov.

De er nu udentvivl fyldt med Forundring over den Maade, paa hvilken Skriftstederne, som jeg har citeret fra Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog, blev givne — overførende Sandheden, dog paa saadan en Maade,

som inger, uden de, der havde Sandhedens Aand, kunde forstaae; og dog saa ganske tydeligt, at naar det udpeges, maa man forundre sig, hvorfor man er faret vild. Men dette charakteriserer mange af den Almægtiges Aabenbaringer; og saaledes gaaer det ofte, at Guds „Daarlighed„ beskæmmer de Vises Viisdom. De kan nu udentvivl see tydelig, at Læren om flere Hustruer er fuldkommen overeensstemmende med Lærdommens og Pagtens Bog.

Avisrygter er nogle selsomme Ting at tage fat paa, fordi vi neppe kan see to eens. Dersom de Sidstedags-Hellige skulde reent ud fornegte alle Avis-Historier angaaende dem vilde det neppe være afveien. For nogen Tid siden berettede Family-Herald, at Utah Territorium indeholdt en Befolkning af 300,000 Sjæle, hvilket jeg ikke tvivler om vilde være en forbausende Efterretning i Utah selv. Forleden Uge saae jeg en Beretning i The Tablet, en katholsk Avis, at syv tusinde tydske Mormoner var ifærd med at udvandre til Saltsø Dal — hvilket visselig var et Træk af „Mormonismen„ i Tydskland, der var heelt overraskende for Autoriteterne af de Sidstedags-Helliges Kirke. Det var engang sidste Vinter eller Foraar at Ældste Cyrus H. Wheelock, medens han holdt en „Forelæsning over Mormonismen,„ i Musik-Hallen i Liverpool, fortalte, at under de Helliges Udvandring fra Nauvoo, lagdes hans Hustru i Graven, og at hun var den eneste han havde. Fra denne Erklæring publiserede Liverpoolbladene vidt og bredt, at Ældste Wheelock havde benegtet at der herskede Polygami iblandt de Sidstedags-Hellige. Angaaende denne Lære har der sandsynligviis været mere falsk Fremstilling i Aviser og offentlige Rapporter, end nogen anden som de Hellige troer. Somme har angivet, at Kjønnenes Samqvem ifæng praktiseredes iblandt de Hellige — somme, at et Forhold, benævnet „Læren om aandelige Koner," som tillod kjødelige Friheder, forefandtes iblandt dem — andre, at et Slags aandelig Fleerhed, som ikke indbefattede Kjøns-Samqvem, indgikkes.

Men til Spørgsmaalet: — Har ikke de Sidstedags-Hellige benegtet at der eristerede Fleerkoneri i deres Midte, naar saadant virkelig var Tilfældet? Udentvivl har Nogle gjort det, fordi de vidste ikke at saadant var Tilfældet. Dersom de var uvidende om, at Herren havde givet en Befaling desangaaende, og de dannede deres Slutninger fra Mormons Bog, hvilken De vel erindrer forbyder det, undtagen det skulde befales, da er de ikke skyldig i Brøde, fordi de har negtet det; thi saavidt dem var bekjendt, var det ikke Tilfældet.

De kan sandsynligviis ønske at sætte Spørgsmaalet endnu tættere til mig. — Har ikke nogle Ældste af de Sidstedags-Hellige benegtet at Polygami praktiseredes i Menigheden, naar de paa samme Tid vidste at det var saaledes? Det er et personligt Spørgsmaal, og maa besvares derefter. Jeg kan ikkun svare for mig selv. — Jeg har ikke gjort det, ei heller har jeg hørt nogen anden Ældste gjøre det.

Det Spørgsmaal opstaaer maaskee i Deres Sind — dersom Fleerkoneri har eristeret i Menigheden saa længe, hvorfor har da ikke de Ældste offentlig prædiket den Lære? Svaret er meget jævnt. Fordi hverken de Hellige i Almindelighed eller Christenheden var beredt dertil. Hver Ting i sin Tid. Gud aabenbarer ikke sin Menighed al Kundskab paa eengang, men giver „Linie paa Linie, Bud efter andet." Ei heller vilde det være Viisdom i hans Tjenere, at publisere al Kundskab i det samme Dieblik den aabenbares for dem.

Tillad mig atter at paaminde Dem om, at Menneskets aandelige Vært er nøiagtig overeensstemmende med dets forkrænlige Vært. Deres lille Barn gjør Dem forskjellige Spørgsmaal med Hensyn til dets Herkomst, eller dets Foretagender, naar det opnaaer Modenhed, og gjør høist morsomme Bemærkninger desangaaende. De sidder og smiler ad det — De fortæller det ikke Sandheden om disse Ting, fordi det vilde være Daarskab at gjøre det, men De betragter det som fuldkommen rigtigt og klogt, at undgaa dets Spørgsmaal eller at undlade at besvare dem, og hellere henvende dets Diskurs til andre Ting. Det er netop saaledes i Guds Handlinger til hans Kirke. Og dersom Gud gjør saaledes, maa hans Tjenere gjøre saaledes for at ligne ham, og dersom de bær dem anderledes ad, er de ikke vise, ei heller fri for Fordømmelse. Paulus blev optaget eller henrykt i den tredie Himmel, og hørte de Ting, som det ikke var lovligt at han skulde yttre noget om paa Jorden. (2 Cor. 12). Og dersom det havde været lovligt at yttre dem, maaskee det vilde dog ikke have været hensigtsmæssigt. Nu, dersom man havde adspurgt St. Paulus til hans Dødsdag, angaaende hvad han saae, vilde det ligefrem have været hans Pligt, ikke at fortælle det; og for at gjøre det, maatte han have undgaaet Subjektet, naar Spørgsmaal blev rettede lige til ham. Ved at læse Lærdommens og Pagtens Bog, 20de Afd., § 1; 36te Afd., § 6, 7; 48de Afd., § 1; og 76de Afd., § 4, vil De lære, at mange Ting var og er til at holdes tilbage fra de Hellige og Verden, og skulde først aabenbares paa de dertil passende Tider og Stunder. Dersom Læren om Polygami havde blevet offenlig prædiket af de Ældste, da Kirken var i dens tidlige Barndom, og de Hellige var uvidende og svage i Troen imod hvad de nu er, er det sandsynligt, at saare faa vilde i Sandhed have været istand til at holde ud; thi dette Princip er saa stik imod Christenhedens Traditioner, at selv gode Mennesker bortstødes derved, endskjøndt de ikke kan finde nogen solid Beviisgrund i Skriften eller udenfor Skriften til at imodstaa det med. Og ei alene vilde de svage Hellige have havt en skrækkelig Kamp at udholde i deres eget Sind, men de vilde ogsaa paa samme Tid have havt den christne Verdens galdeagtige Modstand og Latter at udholde. Thi Christenheden betragter det som en ringere Forbrydelse for en Mand at bedrive Hoer, end for ham offenligen at ægte flere Hustruer end een, og hæderligen underholde dem og deres Afkom. Som en Følge deraf har de christne Nationer stiftet Love for at straffe Polygami, men har dog ikke givet Love for at straffe for Horeri; om de har, da er de utilgængelige for alle, undtagen nogle faa privilegerede. Somme af disse christne Regjeringer giver virkeligen Bevilling til Huse for den qvindelige Prostitution, og alle seer igjennem Fingre med det.

En vidtløftig Betragtnings-Mark ligger nu aaben for mig, hvori jeg kunde betragte Fleerkone-Systemets Fordele, og de Indvendinger man maaskee vilde fremføre imod det. Men jeg er allerede gaaet meget vidt — langt ud over de Grændser, jeg først bestemte, og for at jeg ikke skal trætte Deres Taalmodighed, slutter jeg mit Brev. Jeg stoler paa, at hvad jeg har skrevet, vil være Dem en Tilfredsstillelses-Kilde, og overbevise Dem om, at Polygami er fuldkommen overeensstemmende med Guds Ord, enten saa det indeholdes i Bibelen, Mormons Bog, eller Lærdommens og Pagtens Bog. Jeg har viist, at de mest berømte Guds-Mænd i gamle Tider havde flere Hustruer, og det med den Almægtiges udtrykkelige Bifald

— at ved een Leilighed han selv gav en Mand adskillige Hustruer, medens denne samme Mand havde flere i Forveien — at hele Indholdet af det Gamle Testamente understøtter Læren og tilkjendegiver, at den skal være gjældende iblandt de Hellige i de sidste Dage — at det Ny Testamente er med den — at Mormons Bog er ikke imod den — at Lærdommens og Pagtens Bog forbyder den ikke — og at de Ældste handlede forstandigt, idet de undlod at prædike Læren offenlig førend den blev publiseret, hvilket nylig er skeet.

Nu, min Herre, skal De og jeg annamme Læren, eller skal vi forkaste den? Skal vi erkjende, at Guds Veie ere evige, og yde ham Tak for hans Villies Aabenbarelse? Eller skal vi opløfte vore svage Arme imod hans høie og hellige Forsætter? Min Herre, hvad der end har været vore forrige Meninger om denne Sag, saa lad os kaste dem alle tilside, for saa vidt som de strider imod den Almægtiges Ord og Villie. Hvor modstridende Fleerkonelæren end kan være til vor Opdragelse, og til de Ideer og Følelser, som vor Opdragelse har fremavlet, saa lad os dog hver især bøie os i al Ydmyghed for vor himmelske Faders Throne, og sige: Skee ikke min Villie, men Din!

Imidlertid forbliver jeg, min kjære Herre,

Deres ærbødige
John Jaques.

Skandinaviens Stjerne.

Vi har imodtaget et Exemplar af Avisen Deseret News af 1ste October 1853, hvori det hedder, at alt er stille og roligt iblandt de Hellige i Deseret. Nogle fremmede Personer var nylig bleven dømt for Retten for at have stjaalet Qvæg, Penge, osv. Det er bedre for Kjeltringer at blive derfra. Indianerne havde i den senere Tid i Almindelighed været rolige, med Undtagelse af, at de ved enkelte Leiligheder havde stjaalet lidt Korn og Rødder. En Løg, som var avlet i Præsidentens Have, blev maalt og fandtes at holde 18 Tommer i Omkreds. Færsken af bedste Qvalitet tiltager stærkt.

Engelske File af bedste Qvalitet vil finde god Afsætning der. Ældste F. D. Richards skriver fra Saltsøstad den 1ste October, at Ældste Shurtleff, Gates og Forsgren med deres Selskaber, var komne til Dalen, og at Ældste Wheelock, Dykes og Harmon med deres Selskaber, var nær ved. Vogne og Proviant var der udsendt til at hjælpe de bageste.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 72.)

I April blev Propheternes Skole hævet til atter at begyndes om Efteraaret.

Jeg skrev et Brev til Brødrene i Zion, i Missouri, som følger:

Kirtland d. 21. Marts 1833.

Kjere Brødre i Zion; — overeensstemmende med vor Bemærkning til eder i Broder Whitneys sidste Brev til eder,

angaaende Svar paa eders Breve begynder vi nu, efter at have opsendt Tak til vor himmelske Fader for al hans Miskundhed i at bevare vore unyttige Liv indtil nu, og for den Helsen og andre Goder, som vi nyder nu formedelst hans Barmhjertighed.

Med Glæde imodtog vi eders Almindelige Epistel, skreven den 26de Februar, hvilken indeholdt vore vedkommende Brødres Bekjendelse, med hvilken vi i det Hele var aldeles tilfreds.

Det blev læst af os Brødre i Kirtland med den allervarmeste Interesse; thi vi vidste, at Herrens Vrede var optændt imod eder, og at Intet, uden Omvendelse med den allerdybeste Ydmyghed, vilde afvende den; og I kan tro, at Glæden viste sig i Alles Ansigter, da de erfarede, at vor Epistel og Aabenbaringen var bleven annammet af vore Brødre i Zion og at Virkningen var saaledes, som vi ønskede den.

Til eders Beroligelse indslutter jeg en Aabenbaring, given til Shederlaomach den 15de Marts 1833, hvorved han gjøres til et Medlem af det Forenede Firma. See P. B. Side 242.

Hvad Broder Gilberts Brev af 10de December angaaer, vil jeg sige til ham, først: vi troer, at han skrev det i al Hjertens Oprigtighed, og vi var veltilfreds med Stilen og Sammensætningen; men, efter nøie Overveielse, og Forespørgsel hos Herren finder vi noget, der er uforligeligt, især for Nogle; jeg mener Vink eller Yttringer, der ikke er tydelige.

Eftersom alle Breve, der kommer fra Zion, maa gaa rundt til alle Brødrene her, at de kan læse dem, saa er det nødvendigt, at der ikke er noget Mørkt i dem, men at Alt hvad der skrives af Brødrene, burde være tydeligt for dem alle at forstaae, saa at der ikke kan opkomme nogen Mistanke, og naar vi straffer, da lad os gjøre det i al Ydmyghed. Det Brev, som var skrevet den 24de Februar, var ikke skrevet med den Hjertens Ydmygelse, som det burde have været, thi det lader til at være skrevet med for megen Retfærdiggjørelsesaand; men det Brev til Broder Whitney af 20de Marts, var vi aldeles tilfreds med.

Nu vil jeg sige til Broder Gilbert, at jeg skriver ikke dette for at straffe ham, men for at vise ham, at det er absolut nødvendigt at al hans Brevskrivning er tydelig og forstaaelig. Vi vide ret vel, at han har megen Bekymring paa sit Sind, paa Grund af hans mange Forretninger; men han maa sætte sin Lid til Gud, og han kan forlade sig paa, at vi beder for ham Nat og Dag, at han maa have Styrke til at overvinde alle Vanskeligheder. Vi har erholdt den Underretning af Herren, at det er hans Pligt at hjælpe alle de fattige Brødre, der er rene af Hjertet, og at han har gjort Uret i ikke at hjælpe dem, eftersom de maa have Hjælp; og Herren beskikkede ham i Zion netop til det Øiemed.

Det er ikke Herrens Villie at lade trykke noget af den ny Oversættelse i Stjernen; men naar det bliver publiseret, vil det Hele gaa ud i Verden, samlet i et Bind for sig selv; og det Ny Testamente og Mormons Bog vil udkomme tilsammen.

Med Hensyn til Broder Olivers private Brev til mig om at give Skjøder, imodtage Offer af Brødrene osv., har jeg intet videre at sige, ikkun at I seer til at blive bekjendte med Herrens Befalinger og Statens Love, og retter eder derefter. Broder Elliot var her igaar og viste mig et Brev fra Broder Phelps, og vi var veltilfreds med den Aand, hvori det var skrevet. Han vil rimeligviis ikke reise til Zion for det første, eftersom han har kjøbt sig et Sted i Chagrin.

Vi glæder os over, at Prisen paa Seminariets Jordlodder er nedsat og at de er tilsalg; og I kan forlade eder paa at vi skal gjøre vort Bedste til at sende Brødre til Zion, der kan være eder behjælpelig i at kjøbe Land osv.

Vi har just faaet et Brev fra Broder Sidney, han har oprettet en Menighed paa otte Medlemmer i Medina County i Ohio, og har Udsigter til flere. Angaaende de Dødsfald i Zion, da sørge vi med dem, som sørge, men ihukom, at al Jordens Gud vil gjøre ret. Og nu, mine elskelige Brødre, jeg befaler eder Gud og hans Naade, bedende ham at opholde eder og bevare eder ustraffelige til vor Herres Jesu Christi Komme. Amen.

P. S. Siig til Broder Corril, at hans Bekjendelse gjorde mig meget tilfreds, og alt er nu jevnet paa min Side.

Joseph Smith, jun.

I April Maaned holdtes den første regulære lovstridige Forsamling i Independence, for at raadslaa om en Plan til enten at forflytte eller uopholdelig ødelægge Menigheden i Jackson County. Tallet paa den forsamlede Hob var omtrent tre hundrede. Nogle faa af de første Ældster kom tilsammen i Løndom og bad til ham som sagde til Vinden „vær stille,“ at han vilde hindre dem i deres ugudelige Anslag. Efter at de da hele Dagen forgjæves havde stræbt at blive enige om paa hvad Maade de skulde „faae Mormonerne ud,“ og var saameget værre efter Brændeviin, saa brød de op med et rigtigt missourisk Drikkegilde, og viste en fast Beslutning, at hver Mand vilde „gjøre efter sit eget Hoved.“

Den 30te April mødte en Conferenze af Overpræster i Skolestuen i Kirtland, og beskikkede Broder Albert Brown, som en Commissær til at circulere en Subsciption for at tilveiebringe Penge til at betale for Brugen af Huset, hvor vi forrige Aar havde holdt Forsamlinger; og John P. Green blev beskikket til at gaa hen og tage vare paa Menigheden i Parkman, med en Epistel til Brødrene, og skulde han snarest gjørligt flytte sin Familie derhen. Det blev ogsaa bestemt, at Søster Vienna Jaques ikke strar skulde begive sig paa Reisen til Zion, men vente til William Hobart blev færdig og gaa i Selskab med ham.

Den 4de Mai 1833 mødte en Conferenze af Overpræster i Kirtland for at tage i Betragtning om det var nødvendigt at faae bygget et Skolehuus til Begvemmelighed for Brødrene, som skulde komme sammen for at faae Underviisning som Forberedelse til deres Missioner og Tjenesten, i Overeensstemmelse med en Aabenbaring desangaaende, given den 8de Marts 1833; og med Conferenzens eenstemmige Bifald blev Hyrum Smith, Jared Carter og Reynold Cahoon beskikket til en Committee til at samle Subskribenter for at faae opført en saadan Bygning.

Jeg annammede følgende Aabenbaringer den 6te Mai 1833. See P. B. Side 210 og 214.

Tidernes Tegn vedblev fremdeles at tildrage sig Verdens Opmærksomhed. Cholera havde brudt ud i Havanna, og det hed, at der omkom fem hundrede daglig, og Oporto erfarede den samme Ulykke. Influenza grasserede i St. Petersborg i Rusland; over et hundrede tusind led deraf, og det hed, at det var værre i Moskow. Følgerne af Choleraen, som udbredte Skræk over Jordens Indvaanere, var efter Beretningerne saa gruelige, at Dinene faldt ud paa somme af de Lidende.

Omtrent ved denne Tid sluttedes en Overeenskomst med adskillige Indianerstammer, hvorefter nogle skulde flytte østen

for Winnebago-Søen, og Andre vesten for Missisippi. See Evening and Morning Star, Pag. 190.

Vi gjorde store Tilberedelser til at paabegynde et Herrens Huus, og uagtet Menigheden var fattig, saa gjorde dog vor Enighed, Samdrægtighed og Kjerlighed os stærke til at gjøre hvad Herren befalede os.

Nota A. Der var holdt et Raad i Norton Township i Medina County i Ohio, hvori Sidney Rigdon præsiderede. Raadet tog Ældsterne Baldwin Weltons, Aaron Smiths og — Hays' og Præst James Bradens Forhold i Betragtning, og dømte, at deres Ordination var ugyldig og at Menighederne skulde ei anerkjende dem i deres Embeder. Raadets Forhandlinger blev antaget og sanctioneret af det øverste Præsidentskab, Joseph Smith, Sidney Rigdon og F. G. Williams, og protocolleret i Kirtland den 4de Mai 1833. See B. 291.

Til Christi Kirke i ******

Vi føler os forpligtet til at skrive til eder saavelsom til alle Brødrene i de forskjellige Grene, og vi gjør det paa det at I med os maa stræbe at fuldkomme Herrens Befaling om at oprette eller berede et Huus, hvori de Ældste, som har faaet Befaling af Herren desangaaende, kan forsamles, at berede alle Ting og holde et høitideligt Møde og opsamle Viisdom, saa at de kan gaa ud til Hedningerne for sidste Gang; og nu, for at kunne udføre dette, ledes vi til, ja, vi er under Nødvendighed af, at henvende os til hele Menigheden som et Samfund, med den Opfordring, at den gjør sig al mulig Flid for at hjælpe til, timelig som aandelig, i dette store Værk, som Herren har begyndt at udføre. Og dersom vi ikke opfylder denne Befaling, nemlig at oprette et Huus og berede alle Ting, saa at Ældsterne kan samles til en Skole, kaldet Propheternes Skole, og erholde den Underviisning, som Herren agter de skulde have, vil maaskee ingen af os opnaae den store Velsignelse, som Gud har lovet de Trofaste af Christi Kirke: derfor er det lige saa vigtigt som vor Salighed, at vi adlyder denne ovenomtalte Befaling saavelsom alle Herrens Befalinger.

Derfor, Brødre, skrev vi denne Epistel til eder, for at opvække eders Sind til den Flid, som Herren forlanger af eder, til at yde timelig Bistand i det, som ovenfor er skrevet om; og for at I kan vide, hvorledes I kan bære eder ad dermed, vil vi fortælle eder hvad vi har gjort og gjør her.

Vi har mødt i Conferenze og besluttet at danne en Subskription og circulere den overalt i Menighederne; og vi har ogsaa beskikket Hyram Smith, Reynold Cahoon og Jared Carter som en Committee til at bestyre denne Forretning, nemlig, at circulere Subskriptioner for at etablere et Fund til at bygge et Huus for, samt at hjælpe Brødrene til at faae indrettet denne Skole; og Subskriptionen er nu i Omløb iblandt os, og vor himmelske Fader oplader vore Brødres Hjerter mere end Mange havde ventet; og endnu har ikke een Broder iblandt os undslaaet sig for at gjøre Noget, som et timeligt Middel til at befordre Oprettelsen af dette Huus og denne Skole; og vi siger, vor himmelske Fader oplade eders Hjerter ogsaa, saa at I med os maa samle noget sammen til at hjælpe til, som et timeligt Middel.

Maaskee I vilde gjøre bedst i at kalde Brødrene af Præstedømmet sammen strax og beskikke Een til at circulere en Subskription, saa at ethvert Individ, efter at have tegnet sig, kan have Tid nok til at tilveiebringe det, som han er skrevet for; thi det vil være nødvendigt, hvor Brødrene er langt fra Kirtland, at de stræber

at sende deres Gaver saa snart som de kan til Kirtland; dog kan de, om de troer det er bedst, vente efter dem, som har tegnet sig, til den første September, og da samle ind og sende det til Kirtland.

Disse Betænkninger har vi tilskrevet eder, vidende det eders Pligt at være, saalunde at forholde eder; og Herren hjælpe eder til at beflitte eder tilligemed os paa, at tilveiebringe Midlerne til at udføre Herrens herlige Værk; og gid vi alle maa være bevarede ved Guds Naade til evigt Liv. Amen.

Hyrum Smith,)
Reynolds Cahoon,) Committee.
Jared Carter,)

Samme Dag erholdt jeg følgende Aabenbaring. See P. B. Side 244.

En Conferenze af Overpræster mødte paa Oversætterstuen i Kirtland den 3die Juni, og den første Sag, der blev fremført, var Doktor P. Hurlbuts, som var anklaget for uchristeligt Forhold med et Fruentimmer, der han var paa Mission i Østen. Efter Drøftelse blev det besluttet, at hans Myndighed toges fra ham og at han udelukkes fra at være et Medlem i Christi Kirke.

Den næste Sag for Conferenzen var: at faae at vide hvor stort det Huus skulde være, som skulde bygges til Gudstjenesten og til Propheternes Skole, og vi annammede en Aabenbaring angaaende Husets Størrelse. Herrens Ord var, at det skulde være fem og halvtredsindstyve Fod vidt og fem og tredsindstyve Fod langt i det Indre; og Conferenzen beskikkede Joseph Smith jun., Sidney Rigdon og F. G. Williams til at anskaffe en Tegning paa det Indre af Huset.

Den 4de mødte en lignende Conferenze paa samme Sted og tog i Betænkning hvorledes det saakaldte Frenchs Gods bedst kunde anvendes. Conferenzen kunde ikke blive enig om, hvo der skulde paatage sig Bestyrelsen deraf, men alle gik ind paa at adspørge Herren, ifølge hvilket vi annammede følgende Aabenbaring. See P. B. Side 246.

Zombre blev ordineret af Conferenzen til det ypperste Præstedømme og indlemmet i Overeensstemmelse med Aabenbaringen.

Den 6te Juni mødte en Conferenze af Overpræster og valgte Orson Hyde til Skriver for Præsidentskabet over det ypperste Præstedømme. Denne Conferenze mødte især for at give Raad til Committeen, som var bleven beskikket til at bestyre Herrens Huus's Opbyggelse. Conferenzen voterede for, at Committeen (R. Cahoon, J Carter og H. Smith) strax begyndte paa Bygningen, eller paa at anskaffe Materialier, Steen, Tømmer osv. dertil.

Doktor Hurlbut var utilfreds med Raadets Afgjørelse af hans Sag, hvorfor han appellerede som følger:

„Jeg Doktor P. Hurlbut, som har været indstævnet for det biskoppelige Raad af Overpræster i Anledning af en Anklage for uchristelig Opførsel mod Qvindekjønnet, men ikke selv var tilstede, og synes ikke at være skeet saa ganske Ret, hvorfor jeg herved paa det høitideligste appellerer til Præsidentens Raad over de ypperste Præster om at min Sag maa blive optaget paany i Overeensstemmelse med den Rettighed, som Kirkens Love tilsiger mig, hvilket Raad nu er samlet i Skolestuen i Kirtland denne den 21de Dag i Juni 1833.“

Det blev afgjort ved det tilstedeværende Raads Votum, at Broder Hurlbut skulde have hans Ønske opfyldt, at der nemlig skulde optages Forhør igjen; og efter Bøn (som var Skik ved Aabningen af alle Raad i Menigheden) ordineredes to Overpræster til at opfylde Tallet (12), saa at Raadet, eller Kirkens Ret, kunde være

ordnet. Brødrene John og William Smith blev ordinerede under Ældste Rigdons Hænder efter Udvælgelse af Raadet.

Broder Hurlbuts Sag blev da atter fremført for Raadet, og Orson Hydes og Hyrum Smiths Vidnesbyrd imod ham blev nøie undersøgt. Raadets Afgjørelse blev, at Broder Hurlbut skulde tilgives, paa Grund af hans aabenhjertige Bekjendelse. Denne Ret erkjendte ogsaa, at det biskoppelige Raads Afgjørelse i Sagen var rigtig, og at Hurlbuts Overtrædelse var stor nok til at udelukke ham af Menigheden; men paa Grund af hans Bekjendelse blev han skaanet.

Præsidentraadet tog ligeledes Broder Daniel Copleys Præstekaldsbrev og Medlemskab fra ham, fordi han havde negtet at udføre sin Mission efter Guds hellige Ordens ypperste Præstedømmes Raadslutning. Juni den 21de.

Den 23de Juni blev Broder Doktor P. Hurlbut taget under Forhør af et almindeligt Raad. Broder Gee fra Thompson bevidnede at Hurlbut havde sagt, at han narrede Joseph Smiths Gud, eller den Aand, hvoraf han var dreven osv.

Der blev ogsaa fremført bekræftende Vidnesbyrd imod ham af Broder Hodges. Raadet udelukkede ham derpaa af Menigheden.

Navnene paa de Templer, som skal bygges paa de malede Ovadrater, som findes paa Grundtegningen over Zions Stad, hvilken nu er ved at sendes did:

Numrene 10, 11 og 12 skal kaldes: "Herrens Huus, for Præsidentskabet over det ypperste og allerhelligste Præstedømme efter Melchisedeks Orden, hvilken var efter Guds Søns Orden, paa Zions Bjerg, i Ny-Jerusalems Stad." — Numrene 7, 8 og 9: "Det hellige apostoliske Gjemmested, til Brug for Biskoppen." — Numrene 4, 5 og 6: "Det hellige evangeliske Huus, for det ypperste Præstedømme af Guds hellige Orden." — Numrene 1, 2 og 3: „Herrens Huus, for Zions Ældste, et Banner for Nationerne." — Numrene 22, 23 og 24: "Herrens Huus, for Præsidentskabet over det høie Præstedømme efter Aarons Orden, en Stav for Folket." — Numrene 19, 20 og 21: „Herrens Huus, for Præsidentskabet over det høie Præstedømme, efter Aarons Orden, Himmeriges Lov, Sendebud til Folket." — Numrene 16, 17 og 18: „Herrens Huus, for Lærerne i Zion, Sendebud til Menigheden." — Numrene 13, 14 og 15: „Herrens Huus, for Diaconerne i Zion, Medhjælpere i Styrelse." — Nedenunder paa hvert Huus maa staa:

„Herrens Hellighed."

Den 24de Juni 1833 holdtes der et Raad af Menighedens Ældste i Westfield; Ældste Gladden Bishop var Præsident og Broder Chester L. Heath var Skriver.

Broder Paul indgav en Klage paa Broder James Higby, en Ældste, for at have udspredt falske og bagtalerske Rygter og ikke iagttaget Evangeliets Orden, og fremførte uimodsigelige Beviser, hvorved han bekræftede Samme til Raadets fulde Overbeviisning; af hvilke og af Higbys egen Mund, samt af den Aand, der yttrede sig hos ham, blev han af Raadet erklæret skyldig og blev udelukket af Menigheden. Raadet fordrede da hans Kaldsbrev af ham, samt Menigheds-Bogen, hvilket han aldeles negtede at give op, og det blev da resolveret, at Raadets Behandling af Sagen blev skrevet og sendt til Kirtland og noteret i Menighederne. Afskrevet i Kirtlands Protocol den 29de Juni 1833.

En Forklaring over Tegningen paa Zions Stad; sendt til Brødrene i Zion den 25de Juni 1833:

Denne Plan holder en Qvadratmiil, og alle Fiirkanterne indeholder ti Agre over, værende syrgetyve Roder i Fiirkant. I vil lægge Mærke til, at Lodderne er aflagt vexelviis; i een Fiirkant løbende fra Syd til Nord til Linien, som løber midt igjennem Fiirkanten; og i den næste løber Lodderne fra Øst til Vest til Midterlinien. Hvert Lod er 33 Alen fortil og 165 tilbage, gjørende ½ Ager i hvert Lod, saa at ingen Gade vil blive bebygget hele Gaden igjennem; men i een Fiirkant vil Husene komme til at vende ud imod een Gade, og i den næste Fiirkant imod en anden, undtagen den midterste Række af Qvadrater, som løber Nord og Syd, iblandt hvilke er de malede Qvadrater.

Lodderne er alle lagt ud i disse Fiirkanter Nord og Syd, fordi disse Fiirkanter er 330 Fod brede og 495 Fod lange, 165 Fod længere end de andre, Øst og Vest, og ved at lade alle disse Fiirkanter løbe Nord og Syd, bliver alle Lodderne i Staden af een Størrelse.

(Fortsættes).

Notize.

Herved bekjendtgjøres, at H. P. Jensen er ikke længer nogen Raadgiver til Præsidenten for den skandinaviske Mission af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

John Van Cott,
Præsident for Missionen i Skandinavien.
P. O. Hansen,
hans Raadgiver.

Indbetalt til Contoret fra den 1ste til den 15de Decbr.

	Rbd.	Mk.	Sk.
N. Andersen	2	1	6
P. Broderson	7	"	"
Lateris	9	1	6
Transport	9	1	6
J. P. Folkmann . . .	20	"	"
Summa	20	1	6

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.